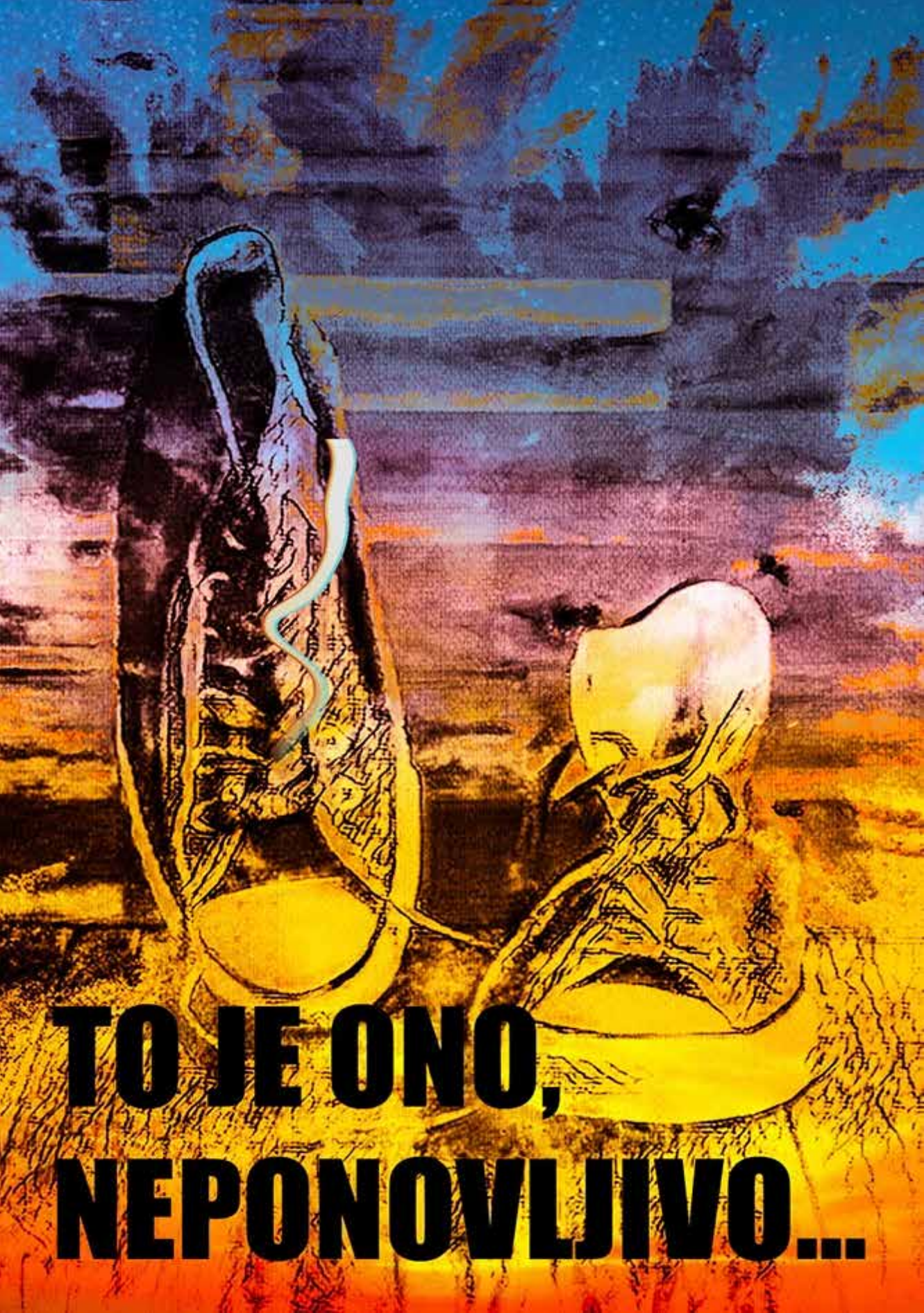

**TO JE ONO,
NEPONOVljivo...**

TO JE ONO, NEPONOVLJIVO...

Nedjelja. Planirana za odlazak u prirodu, točnije planiranje na Medvednicu sa zagorske strane. Otpada zbog jake magle koja se trebala povući do deset sati po izračunu onih koji su zaduženi da to predvide. Danas nije njihov dan, a s time niti naš. Ostajemo doma. Ne ostaje mi mnogo toga na raspolaganju da se zabavim ili raduckam nešto. Kombi sam prošli vikend lakirao u boju koju mi su namještali isto oni koji se time bave, fulajući meni potrebnu crvenu za barem pet nijansi. Ali nema veze, riješit ću ja to na drugi način. Jest da ću se opet s time zabaviti, a vjerujte, volim raditi stvari kojim je rezultat vidljiv. Nekada i opipljiv. Moram imati onaj dio divljenja učinjenim. Onu zapaljenu cigaretu s laganim osmi-jehom zadovoljstva. Ja sam to napravio. Zato se vjerojatno i petljam u sve. Sve volim sam napraviti i nema ništa loše u tome, naučiš svašta raditi, a ako što sjebeš, jer si bez iskustva, sjebeš sebi. Tako da nema tu puno filozofije.

Danas, barem za sada, pošto se plan izjalovio ovo vrijeme ću posvetiti pisanju. Zamotan u dekiću na svojoj garniturici i s laptopom u krilu pristići prenosim misli koje na-

viru. Imam želju dosta toga napisati o svom djetinjstvu. Baš onom kada sam bio dječarac bez ikakve brige. Glavna briga je bila ne propustiti neki događaj koji se odvijao vani i koji je u tom trenutku bio od životne važnosti. Niti sendvič koji mi je baka spremila nisam mogao pojesti u miru, gledajući kroz prozor svoje prijatelje što rade, kako se zabavljaju ili što sada smjeraju. Nisam želio propustiti niti trenutka. Makar sam mogao predvidjeti koji je plan sada na redu. Završavam sa sendvičem i hitam dolje na klupu do njih. Ta klupa ispred moje zgrade je bila okupljalište ne samo nas klinaca, nego svih stanara Vrbine. Tu na mom ćošku. Obavezno se dolazila vidjeti Kupa je li raste ili pada, razgovarati o neobaveznim i u to vrijeme ni malo zabrinjavajućim, teškim temama. Najučestaliji razgovor je bio o ribolovu. Svi smo ga voljeli i stari i mladi. Ribe je tada bilo u izobilju i nisi se vratio doma, a da nisi postavio neku vrstu rekorda, koji bi drugi već sljedeći dan srušili. Imali smo Vrbak u kojem smo svakodnevno bili. Gradili kolibe, rušili te iste da bi napravili bolje i tako u krug. Zapalili prve cigarete. Koje smo pušili svi odjednom kao Indijanci. Mislim da su naši roditelji mogli vidjeti oblak dima Sarajevske Drine kako se kovitla zrakom iz Vrbaka

Imali smo sve. Ispunjene dane, svaku minutu, sekundu. Nikada nije bilo ono lijeno pitanje, što sada? Jedna od zani-

mljivijih disciplina koje smo usavršavali i bili jedini koji se bave time sportom, bilo je bacanje blata sa šibom, zvane šljivarica. Jedna stvar oko tih šiba je da nikada u svom životu, ali baš nikada i nigdje ih više nisam vidio da rastu. Bilo ih je oko starog Segestinog i Ininog igrališta. Nešto slično kao sviba samo šuplje sredine i kada se osuši mogla je podnijeti velika opterećenja. Bila je jako savitljiva, savršeno ravna. Baza nam je bila na vrhu Segestinog stadiona, koji je obilovao krtičnjacima koji su nam bili potrebni za izradu blatnjavih projektila. Dobar hitac je mogao prebaciti zgrade koje su nasuprot stadiona, preko ceste. Zbilja moćno blatnjavo oružje. Pogoditi auto u vožnji i rascopati mu dvadeset deka blata na šajbu, to je bio zgoditak. Izbombardirali smo zgrade toliko da se nismo smjeli pojaviti ispred njih, a vrh stadiona nas je štitio, jer smo u svim smjerovima vidjeli kada kreće hajka na nas, pa smo mogli zgiljati u suprotnom pravcu. To su bile gluposti, meni danas neprihvatljive, ali tada... Tada sam nosio blato kući i namakao ga u kadi dok nebi dobio homogenu smjesu vrijednu zlata. Ali tada kada je mama ušla u kupaonu, izbacila bi me zajedno s tim blatom. I kod blata je bilo boljeg i goreg. Kada si naišao na ono vrhunsko, to se spremalo, sakrivalo za sljedeći dan. Čak su i moji bratići iz njemačke bili oduševljeni s tom našom sportskom disciplinom i nabrali šljivarica, zamotali u alu foliju i s njima na avion za Njemač-

ku. Znam da im je teško bilo za objasniti na aerodromu zašto šibe furaju za Njemačku, ali su uspjeli. Jadni nisu imali tako dobro mjesto kao mi i lijepo ukrasili zgrade u svom kvartu, ali u prvom pokušaju su ih uhvatili i najebaše i oni i stric i strina.

Bilo je i razbijenih prozora, a pokojni Dejan Haller je čak pogodio, ako se sjećate dvokrilca što je nekada prašio komarce. Nije mogao letjeti brzo. Kada ga je Dejo jedanput u šajbu pogodio, to je bio i ostao najtrofejniji pogodak. Pilot mu nije ostao dužan, psovajući ga. Toliko je brzo išao, kao stojadin u trećoj, lagano. Dejo bi se uhvatio za svoj poveći trbuh i smijao se, onako, iz dubine duše da sve ori. I mi zajedno s njim. Bili smo klapa koja je zbilja klapala. U svakom trenutku. Te dječje pizdarije koje su nas veselile, pizdarije koje smo radili šuljajući se dvorištima, koji su u to vrijeme bile bašče pune povrća koje smo znali obrstiti isto kao voće. Vlasnici su nas znali naganjati cijelu večer, čekati nas u zasjedama. Nekada smo i najebali, ali nikada zaboravili od koga. Znate kada se djeci zamjerite. Nema goreg. Postajete plijen koji ne može pobjeći. Niti se obraniti. Lagano iz takvog plijena cicamo živce, svakodnevno. Uvijek s nekom novom pizdarijom. Bili smo inovativna djeca. To nam moraju priznati.

Misli mi se toliko kovitlaju da kada napišem rečenicu do pola, već ni je druga na pameti, pa zaboravim na već pišanu. Sjećanje na to doba u čovjeku budi ono najbolje, ono dječje koje svi mi još nosimo u sebi makar mislimo da je to sve iza nas. Sjećanja naviru i ne treba ih pustiti, samo one dobre.

Bicikli. To su bili kao dijelovi nas samih. Uvijek i stalno na njima. Tjedno si sjebao zadnju gumu kočeci kao manijak i fektajući starce danima za novu. A što bi s nama. Nisu puno koštale, ali nisu razumjeli kako to uspijevamo. Svaku večer je išla igra Cajе i Lope, na bajsovima, ganjajući jedni druge uz krvava koljena od padova kada se spetljamo i pljusnemo, jer si morao dohvatiti onog drugog. Jebeni dani, neponovljivi. Jebena generacija koja je imala svega po malo, ali smo to uvijek iscijedili sve do kraja, kao čagljеvi. Poslije nas ništa nije ostajalo čitavo. Bili smo pravi cunami. Krali u Sirovini bakar, koji smo im iduće jutro prodavali. Unosan biznis. Dok nisu skužili i postavili čuvara. Morali li smo se prebaciti na manje unosniji, ali zabavniji posao. Skupljanje starog papira. Prvo u DIP posuditi velika kolica i od kuće do kuće. A zašto je bilo zabavnije? Kada u dobivenoj šarži naiđeš na romane, tu skupljanje staje i čitanje romana nasred ulice. Nije bilo prometa. Kako god zajebani bili uvijek smo pomagali starijima, srdač-

no pozdravljali. Ljudi su nas voljeli. Naravno ne nekolicina njih koja nikada nije izbrisana s naše liste za odstrjel.

Pa ta bogom dana Kupa gdje smo provodili ljeta od jutra do maka, cjelodnevno kupanje, pa ta nepotrebna večera i bris u ribolov. Naš šporanj ispred moje kuće je bio glavni. Najviše posjećeniji i najbolji u smislu same plaže. Sitni pijesak i cjelodnevno igranje Ribana ili Ribice i Bucana. I tu smo bili bogovi. Dolazila je ekipa iz Galdova, ali smo ih vozali. Svi su to bili dobri dečki, kao što su i danas. Ali smo jednostavno bili bolji. Imali smo jednu tajnu kod te igre, čoporativnu, koju smo zbilja čuvali. Kada zaroniš, ne roniš normalno nego se odguruješ nogom od dno i duplo si brži. Kupanje je trajalo ne duže od dvadesetak minuta, kada su ti već usne počele plaviti i bris van se zgrijati. Da te sunce malo opere, njegova toliko željena toplina. Jedino naš Dejo je mogao biti kao podmornica, stalno u vodi. Nije nikada izlazio. Jedino po sapun kada se na kraju dana nasapunao i tako izbjegao kupanje kod kuće. Pa šlepovi koji su išli do silosa i nazad, a mi brzo doplivamo do njih, penjemo se i skačemo nazad u Kupu, jer nas tjeraju. A kad jedne potjeraju, ovi drugi se popnu s druge strane i tako par puta. Nemam pojma zašto im je to smetalo, ali nama je samim time bilo još zanimljivije. Toliko toga je bilo, samo o jednom danu provedenom na Kupi. Da napisati čudo riječi. A tek su drugi dani. Sretna smo djeca bili. Jebeno sretna.

Sada me srce me zaboli kada vidim da nema više naše klupe, kada su špornjevi skoro prazni, kada ne mogu nabrojati niti jednu šaku djece. Jebi ga, novo vrijeme. S njim se ne možeš bosti. Moraš ga živjeti, ali nitko ne može izbrisati to dragocjeno vrijeme, djetinjstvo, neponovljivo. Neću spominjati današnju djecu, oni su dio tog novog doba. Imaju i oni svoje vrijednosti, kao i mi svoje. Svako vrijeme je različito sa svojim dobrim i lošim stranama. Trebamo ih pustiti da žive život. Ne miješajući se u njihovo djetinjstvo, kao što se naši nisu miješali u naše.

Još ću pisati o tome. Vjerojatno knjigu. Nikad ne znaš. Samo znam da materijala imam na pretek.

Još se magla nije digla. Bolje da nismo otišli. Jedna od solucija je bila da će se magla dignuti i da odemo na to željeno planinarenje. Nije prošla, a u šumi je još gore. Sljedeći vikend se nadam dobrom vremenu, da planirano nadoknadimo.

I tako, još jedna u nizu mojih kratkih priča....;)